

Е. Локхарт

ИСТИНСКА ИЗМАМА

Превод от английски Йоана Гацова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Genuine Fraud*
Text copyright © 2017 by E. Lockhart
This translation is published by arrangement with
Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House.

Превод Йоана Гацова
Редактор Ваня Петкова
Коректор Павлина Върбанова
Дизайн на корицата Стоян Атанасов @ Kontur Creative

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2017
Тираж: 2000 бр.
ISBN 978-954-27-2097-3

**За всеки, когото са учили, че „добър“ означава
„малък и тих“, ето го моето сърце –
с всичките му грозни възли
и в цялата му великолепна ярост.**

Започни оттук:

📅 ТРЕТАТА СЕДМИЦА НА ЮНИ 2017 Г.

📍 КАБО САН ЛУКАС, МЕКСИКО

Хотелът беше направо разкошен.

Минибарът в стаята на Джул бе зареден с чипс и с четири различни вида шоколад. В банята имаше и джакузи. Разполагаше с безкраен запас от пухкави кърпи и течен сапун с аромат на гардения. В лобито се разполагаше луксозно пиано, на което един застаряващ джентълмен започваше да свири Гершуин всеки следобед в четири. Предлагаха се и спа процедури с гореща кал – стига човек да нямаше нищо против да го докосват непознати. Кожата на Джул по цял ден миришеше на хлор.

Курортът „Плея Гранде“ в Баха бе обзаведен с бели завеси, бели плочки, бели килими и експлозии от разточителни бели цветя. Хората от обслужващия персонал напомняха на медицински сестри заради белите си памучни униформи. Джул бе прекарала вече близо четири седмици сама в хотела. Беше на осемнайсет години.

Тази сутрин бе отишла да потича във фитнес залата. Носеше направени по поръчка светлозелени маратонки с морскосини връзки. Бягаше, без да слуша музика. Тичала бе на интервали почти час, когато една жена се качи на пътеката до нея.

Беше под трийсетгодишна. Черната ѝ коса бе вдигната на стегната опашка и пригладена назад с лак за коса. Имаше едри ръце и солиден торс, светлокафеникава кожа и леко на-

пудрени с руж бузи. Обувките ѝ бяха протрити и опръскани с отдавна засъхнала кал.

В залата нямаше никой друг.

Джул забави скоростта си до вървеж и се приготви да си тръгне след около минута. Обичаше уединението, пък и без това вече беше почти готова.

– Тренираш ли? – попита я жената и посочи към цифрите върху таблото на пътеката ѝ. – За маратон или нещо такова?

Говорът ѝ бе смесица между мексикански и американски акцент. Вероятно беше нюйоркчанка, израснала в испаноговорещ квартал.

– В прогимназията тренирах бягане. Това е.

Процношението на Джул бе стегнато и правилно – онава, което британците наричат „английски като по Би Би Си“. Жената я изгледа изпитателно.

– Харесва ми акцентът ти – каза. – Откъде си?

– Лондон. От района на „Сейнт Джонс Ууд“.

– Ню Йорк – рече на свой ред жената, посочвайки към себе си.

Джул слезе от пътеката и се зае да разтяга мускулите на бедрата си.

– Сама съм тук – довери ѝ жената малко по-късно. – Пристигнах снощи. Запазих си стая в последния момент. От много време ли си тук?

– Когато става дума за място като това – отвърна Джул, – никога не е достатъчно дълго.

– Какво ще препоръчаш тогава? От програмите за гости?

Джул не си приказваше често с останалите гости на хотела, но не видя какво лошо има да ѝ отговори.

– Иди на гмуркането с шнорхели – посъветва тя жената. – Видях една направо огромна змиорка.

– Шегуваш се! Змиорка?

– Водачът ни я примами с рибешките карангии, които беше донесъл в една пластмасова бутилка от мляко, и тя

изплува от някаква пролука между скалите. Сигурно беше поне два метра и половина. Яркозелена.

Жената потрепери.

– Не обичам змиорки.

– Може да пропуснеш. Ако си плашлива.

Жената се засмя.

– А храната как е? Още не съм яла нищо.

– Взemi си от шоколадовата торта.

– За закуска?

– О, да. Ще ти донесат, ако ги помолиш специално за нея.

– Полезна информация. Сама ли пътуваш?

– Виж, аз ще тръгна – каза Джул, усетила, че разговорът започва да става прекалено личен. – Приятно.

И се запъти към вратата.

– Баща ми е много болен – настигна я гласът на жената в гръб. – Грижа се за него от доста време.

Бодване от прилив на съчувствие. Джул спря и се обърна.

– Всяка сутрин и всяка вечер след работа съм до него – продължи непознатата. – Сега състоянието му най-после се стабилизира и ме обзе такова неустово желание да се махна, че не се и замислих за цената. В момента профуквам пари, които не мога да си позволя да профуквам.

– Какво му е на баща ти?

– МС – отговори жената. – Множествена склероза. И деменция. Преди беше главата на семейството ни. Голям мачо. Силен и волеви. А сега е просто едно разкривено тяло, проснато в леглото. През половината време дори не знае къде е. Все ме пита дали съм келнерка например.

– По дяволите!

– Страх ме е, че ще го загубя, а едновременно с това мразя да съм около него. А когато почине и остана сирак, знам, че ще съжалявам, защото съм пътувала и съм го зарязала, нали разбираш?

Жената спря да тича и стъпи от двете страни на пътеката. Сетне избърса очи с опакото на ръката си.

– Извинявай. Разприказвах се излишно.

– Няма проблем.

– Ти върви. Иди се изкъпи или каквото там ще правиш.

До после!

Жената навн гългите ръкави на блузата си нагоре и се обърна към дигиталния екран на пътеката. По дясната ѝ предмишница се спускаше белег – назъбен като от нож, а не като от скалпел. Загатваше за история.

– Слушай, обичаш ли да участваш в куизове? – попита Джул въпреки гласа, който ѝ нашенваше, че това е лоша идея.

Усмивка. Бели, но криви зъби.

– Всъщност страшно ме бива в куизовете.

– Провеждат ги през вечер в салона долу – обясни Джул. – Доста смахната работа е. Ходи ли ти се?

– В какъв смисъл „смахната“?

– В хубавия. Всички само се майтапят и вдигат шум.

– Окей. Добре, значи идвам.

– Супер! – възкликна Джул. – Ще им разкажем играта. Ще се радваш, че си си взела ваканция. Аз съм силна в областта на супергероите, шпионските филми, известните канали в YouTube, фитнеса, парите, грима и викторианските писатели. А ти?

– Викториански писатели? Като Дикенс ли?

– Да, нещо такова – отговори Джул и долови как се изчервява.

Изведнџ ѝ се стори, че интересите ѝ изглеждат като госта странна комбинация.

– Обожавам Дикенс.

– Стига бе!

– Така е – усмихна се жената. – Аз съм добра в областта на Дикенс, готвенето, новините, политиката... да видим... а, да – и на котките.

– Добре тогава – каза Джул. – Започва в осем в салона точно до централното лоби. Бара с диваните.

– Осем часа. Имаме уговорка – рече жената, приближи се към нея и ѝ протегна ръка. – Как ти беше името? Аз съм Ноа. Джул стисна дланта ѝ.

– Не съм ти го казвала – отговори. – Но е Иможден.

Джул Уест Уилямс изглеждаше задоволително добре. Рядко я наричаха „грозна“, но и не се случваше често да я наричат „привлекателна“. Беше ниска, само метър и петдесет и пет, и вървеше с високо върната брадичка. Косата ѝ бе подстригана по момчешки късо, прошарена с руси кичури, боядисани при фризьора ѝ, и корените ѝ вече личаха. Зеленни очи, бяла кожа, бледи лунички. Повечето от дрехите ѝ скриваха атлетичното ѝ тяло. Мускулите ѝ бяха набъбнали вълнообразно по тялото ѝ, сякаш я бе рисувал художник на комикси. Особено по краката. Под слоя мазнини на стомаха ѝ се усещаше твърдата плоскост на коремните ѝ мускули. Обичаше да яде много месо, солено, шоколад и мазно.

Джул вярваше, че колкото повече пот пролееш по време на тренировката, толкова по-малко кръв ще пролееш по време на битката.

Вярваше, че най-ефикасният начин да избегнеш разбитото сърце е да се преструваш, че изобщо нямаш такова.

Вярваше, че *начинът*, по който говориш, често е по-важен от онова, което казваш.

Също така вярваше в екшън филмите, вдигането на тежести, силата на грима, ученето наузуст, равните права и идеята, че клиповете в YouTube могат да те научат на милион неща, които няма да научиш в университета.

Ако ви имаше доверие, Джул би ви казала, че е посещавала „Станфорд“ в продължение на година със стипендията, която бе спечелила с постиженията си в областта на леката атлетика. „Представители на университета се обърнаха към мен с предложение за стипендия – обясняваше тя на хората, които харесваше. – „Станфорд“ са от Първа дивизия. Отпуснаха ми средства за семестриални такси, учебници, всичко.“

Какво се бе случило?

Тук Джул свиваше рамене. „Исках да изучавам викторианска литература и социология, но главният треньор беше

някакъв извратеняк – добавяше тя. – Опитваше се да пипа момичетата. Когато стигна до мен, го ритнах там, където най боли, и разказах за това на всички, готови да слушат. Професори, студенти, университетския вестник. Изкрещях го така, че да ме чуят до най-високите нива на върхушката, но нали знаете какво се случва със спортистите, които си отварят устата за треньорите си...”

И тя преплиташе пръсти и свеждаше поглед, преди да продължи: „Едно от момичетата от отбора го отрече. Каза, че лъжа, както и че оня перверзник изобщо не е докосвал никого. Не искаха родителите им да разберат, пък и ги беше страх да не загубят стипендиите си. Така завърши цялата история. Треньорът си остана на работа. А аз напуснах отбора. Това означаваше, че нямах право да получавам повече финансова помощ. И така се превръщах от отличник в студент, отпаднал още в първи курс“.

След тренировката си във фитнеса Джул преплува около километър и половина в басейна на „Плея Гранде“ и прекара остатъкът от сутринта по обичайния за нея начин – седнала в бизнес салона, където гледаше видеуроци по испански език. Още беше по бански, но бе обула светлозелените маратонки. Сложила си беше яркорозово червило и сребриста очна линия. Банският ѝ костюм бе цял, в тъмносребрист металик, с декоративна халка на гърдите и дълбоко деколтe. Много в стил „супергероиня на „Марвел“.

В салона имаше климатик. Никой друг не се завърташе тук. Джул бе вдигнала крака на дивана, със слушалките в уши и чаша диетична кола в ръка.

След два часа уроци по испански тя хапна един „Сникърс“ за обяд и се загледа в поредицата музикални клипове. Разтанцува се, изпълнена със събудената от кофеина енергия, и запя към празната редица столове, подредени в пустия салон. Днес животът бе просто великолепен. Допаднала ѝ беше онази тъжна жена, която бе дошла тук, за да избяга

от баща си – жената с интересния белег и изненадващия вкус за книги.

Щяха да оберат всички точки по време на куиза.

Джул изпи още една диетична кола. След това провери грима си и стори няколко кикбоксърски стъпки към отражението си в стъклото на прозореца на салона. Засмя се, защото изглеждаше едновременно глупашки и страховтно. Ритъмът на музиката не спираше да пулсира в ушите ѝ.

Донован – барманът, който обслужваше басейна, бе местен жител. Имаше едричък кокал, но тялото му не беше особено стегнато. Притежаваше залезана назад коса, както и навика да намигва на клиентите. Говореше английски с акцента, типичен за Баха, и вече знаеше любимото питие на Джул: диетична кола с малко ванилов сироп.

Имаше следобеди, в които Донован разпитваше Джул за детството ѝ в Лондон. Тя упражняваше испанския си. Докато си бърбеха, двамата зяпаха по някой филм на екрана над бара.

В днешния ден, точно в три следобед, Джул се настани на високото столче на ъгъла на бара, облечена все още по бански. Донован носеше бял блейзър с логото на „Плея Гранде“ и тениска. По врата му бяха наболи къси косъмчета.

– Какъв е този филм? – попита тя, вдигайки поглед към телевизора.

– *Хълк*.

– Кои *Хълк*?

– Не знам.

– Ти си пусал дивидито. Как така не знаеш?

– Дори не знаех, че има повече от един *Хълк*.

– Има даже три. Не, чакай, взимам си думите назад. Има много *Хълкове*. Ако се броят и телевизионните сериали, анимациите и други подобни.

– Не знам кои *Хълк* е този, госпожице Уилямс.

Замълчаха за известно време, докато филмът течеше. Донован миеше чаши и бършеше тезгяха. Сетне приготви чаша скоч със сода за някаква жена, която я взе и я отнесе към другия край на басейна.

– Това е вторият по годиност *Хълк* в класацията – каза Джул, щом Донован отново се освободи и ѝ обърна внимание. – Как е „скоч“ на испански?

– Escocés.

– Escocés. Кои вид ще ми препоръчаш?

– Ти никога не пиеш.

– Да приемем, че пиеш.

– „Макалџн“ – отговори Донован и сви рамене. – Искаш ли да ти наля малко да пробваш?

Той напълни пет чашки за шотове с различни видове висококачествено уиски. Обясни ѝ разликата между скоч и уиски, както и кога кое да си поръча. Джул опита от всяка чашка, но не изпи твърде много.

– Това мирише на подмишница – каза тя.

– Глупости.

– А това – на бензин.

Той се наведе над чашата да подуши.

– Може би.

Тя посочи към третата.

– Кучешка пикня, и то от някое много ядосано куче.

Донован се засмя.

– А останалите на какво миришат? – поинтересува се той.

– Засъхнала кръв – заяви Джул. – А това – на онази пудра, с която се чистят плочките в банята. Пудра за чистене.

– Кое ти харесва най-много?

– Засъхналата кръв – отвърна тя, като топна пръст в чашката и вкуси пак. – Кажу ми как се казва.

– Това именно е „Макалџн“ – каза Донован и разчисти чашите. – А, забравих да ти спомена: една жена питаше за теб преди малко. А може и да не е било за теб. Може да се е объркала.

– Каква жена?

– Някаква мексиканка. Говореше на испански. Пита дали познавам едно бяло момиче от Америка с къса руса коса, което пътува самò – догаде Донован. – Спомена и за лунички. – След това докосна лицето си и поясни: – По носа.

– Ти какво ѝ каза?

– Казах ѝ, че курортът е голям. Има много американци. Не знам кой е отседнал сам и кой – не.

- Аз не съм американка – възропта Джул.
- Знам. Затова ù казах, че не съм виждал такъв човек.
- Така ли ù каза?
- Да.
- Но все пак си се сетил за мен.
- Той я изгледа продължително.
- Така е, наистина – отговори най-после. – Не съм глупав, госпожице Уилямс.

Ноа знаеше, че е американка.

Това означаваше, че Ноа е ченге. Или нещо подобно. Нямаше какво друго да е.

Устроила ѝ бе капан с всичките онези приказки – болния баща, Дикенс, как щяла да стане сирак. Бе знаела точно какво да ѝ каже. Заложила беше примамката „Баща ми е тежко болен“ и Джул мигом бе клъвнала.

Усети как лицето ѝ се сгорещява. В пристъп на самота, слабост и чиста глупост се беше хванала на измислиците на Ноа. Всичко това бе просто маневра, за да я заблуди, че е някой, на когото може да се довери, че не е враг.

Джул се върна в стаята си, придавайки си възможно най-спокоен вид. Щом влезе, грабна ценните си вещи от сейфа. Навлече дънки, ботуши и една тениска и нахвърля колкото дрехи успя да събере в най-малкия си куфар. Останалите заряза. На леглото подхвърли бакшиш от сто долара за Глория, камериерката, с която разговаряше понякога. После повлече куфара на колелцата му надолу по коридора и го подпря до машината за лег.

Когато се върна на бара до басейна, Джул обясни на Донован къде се намира куфарът и плъзна банкнота от двайсет долара към него по тезгяха.

Помоли го за услуга.

Подаде му още двайсет долара и му разясни какво да стори.

Когато стигна до паркинга за обслужващия персонал, Джул се огледа и откри малкия син седан на бармана, който беше отключен. Влезе вътре и легна на пода пред задната седалка. Пълно беше с празни найлонови пликосе и чаши от кафе.

Трябваше да изчака един час, преди Донован да приключи смяната си на бара. Ако имаше късмет, Ноа нямаше да забележи, че нещо не е наред, преди да се окаже, че Джул закъснява госта за куиза в салона – някъде към осем и половина може би. След това вероятно щеше да провери автобусите до летището, както и поръчките за такси, преди да се досети за паркинга на служителите.

В колата беше задушно и горещо. Джул се заслушваше за стъпки.

Рамото ѝ се схвана. Бе жадна.

Донован щеше да ѝ помогне, нали?

Щеше. Вече я беше покрил пред Ноа, когато бе казал, че не познава такъв човек. Предупредил я беше и ѝ бе обещал да вземе куфара и да я закара. Освен това му беше платила.

Освен това... Донован и Джул бяха приятели.

Тя изпъна първо единия, а след това и другия си крак, после се сви обратно в тясното пространство между седалките.

Замисли се с какво бе облечена, сетне свали обеците и нефритовия си пръстен и ги пъхна в джоба на дънките си. Наложил си да успокои дишането си.

Най-накрая гочу звук от търкаляне на колелца на куфар. Затръшване на багажник. Донован се намести зад волана, запали колата и я изкара от паркинга. Джул не помръдна от пода, докато той шофираше. По пътя имаше малко световари. От радиото звучеше някакво мексиканско поп парче.

– Къде искаш да отидеш? – попита Донован след известно време.

– Където и да е в града.

– Тогава ще тръгна към нас – отговори той, а гласът му изведнъж прозвуча леко хищнически.

По дяволите! Сгрешила ли беше, че се бе качила в колата му? И той ли беше един от онези мъже, които смятаха, че ако някое момиче им поиска услуга, е длъжно да им я върне физически?

– Остави ме някъде по-далеч от къщата си – каза му тя остро. – Ще се оправя сама.

– Няма нужда да го казваш по този начин – отвърна той. – В момента рискувам собствената си кожа заради теб.

Представ̀и си следното: симпатична кѣщурка в покрайнините на град в Алабама. Една нощ осемгодишната Джул се събужда и отваря очи в тѣмното. Шум ли е дочула току-що?

Не е сигурна. Кѣщата е притихнала.

Слиза по стѣлбите, както е по тѣнка розова нощница.

Щом стига до приземния етаж, страхът я пронизва като студено острие. Холът е в хаос, съсипан, пѣлен с разпилени книги и листове хартия. В кабинета е още по-лошо. Шкафчетата за документи са преобърнати. Компютрите са изчезнали.

– Мамо? Тамко?

Малката Джул изтичва обратно горе, за да надзѣрне в спалнята на родителите си.

Леглата им са празни.

Сега вече наистина е уплашена. Отваря с трясък вратата на банята. Не са там. Побягва навън.

Дворът е обграден с прѣстен от високи дѣрвета. Малката Джул вече се намира на средата на пътеката, когато осъзнава какво вижда там... в кръга от светлина, образуван от една улична лампа.

Мама и татко лежат по очи в тревата. Телата им са разкривени и безжизнени. Крѣвта оформя черни локви около тях. Мама е била застреляна в главата. Трябва да е умряла веднага. Тамко явно е мъртѣв, но единствените рани, които Джул съзира, са по рѣцете му. Трябва да е умрял от загубата на крѣв. Прегѣрнал е мама плѣтно, сякаш в последните си мигове е мислил само за нея.

Джул изтичва обратно в кѣщата, за да се обади на полицията. Телефонът не работи.

Тя излиза пак на двора. Искане се да каже някаква молитва, иска да се поне да каже сбогом, ала телата на родителите ѝ са изчезнали. Убиецът ѝ е отнесен.

Тя не си позволява да плаче. Прекарва остатѣка от нощта в езерцето светлина от уличната лампа и позволява на съгстяващата се крѣв да се просмуче в нощницата ѝ.

През следващите две седмици малката Джул живее сама в опустошената къща. Държи се. Готви си сама и подрежда разпилените документи, като търси някакви следи сред тях. Докато ги чете, постепенно сглобява историята на дъва живота, изпълнени с героизъм, сила и тайни самоличности.

Един следобед, докато седи наред таванското помещение и разглежда стари снимки, облечена в черно жена се появява в стаята.

Тя пристъпва напред, но малката Джул е бърза. Ловко и целеустремено хвърля ножче за отваряне на писма, но жената го хваща с лявата си ръка. Малката Джул се покатерва върху купчина кутии, закрепва се с една ръка за гредата на тавана и се изтегля върху нея. Притичва по гредата и се измъква през високото прозорче на покрива. Паниката бие в гърдите ѝ като чук.

Жената се втурва след нея. Джул скача от покрива към някакво близко дърво и откръшва остър клон, който да използва вместо оръжие. Стисва го между зъбите си, докато слеза по дървото. Докато бяга с всички сили към храстите, жената я прострелва в глезена.

Болката е жестока. Малката Джул е убедена, че убийцата на родителите ѝ е дошла да я довърши, но жената в черно ѝ помага да стане и се заема с раната. Изважда куршума и промива мястото с антисептично лекарство.

Превързвайки я, жената ѝ обяснява, че е пристигнала, за да я вербува; че я е наблюдавала през последните две седмици. Джул не просто е дете на двама изключително способни родители, но е надарена и със забележителна интелигентност и свиреп инстинкт за оцеляване. Жената иска да я обучи и да ѝ помогне да си отмъсти. Защото тя е нещо като отгавна иззубена леля. Тя знае тайните, които родителите ѝ са пазили скрити от обичната си единствена дъщеря.

И ето че тук започва наистина необичайното ѝ обучение. Джул посещава специализирана академия, помещаваща се в скоро реновирано имение, разположено на обикновена

улица в Ню Йорк. Научава се на различни похвати в шпионажа, прави салта и се усъвършенства в измъкването от белезници и усмирителни ризи. Носи кожени панталони и тѳпче джобовете си с най-различни джаджи. Посещава уроци по чужди езици, обичаи и социални норми, както и по литература, бойни изкуства, огнестрелни оръжия, дегизировка, усвояване на различни акценти, техники за фалшификация и законови тѳнкости. Обучението ѝ трае десет години. Когато приключва, Джул се превръща в онзи тип жена, който би било огромна грешка да подцениш.

Това бе историята на детството на Джул Уест Уилямс. По времето, когато живееше в „Плея Гранде“, тя вече я предпочиташе пред всички останали истории, които разказваше за себе си.

ЗА АВТОРКАТА

Е. Локхарт е авторка на бестселъра на „Ню Йорк Таймс“ „Ние, лъжците“, вече преиздаден и в разширено издание. Други нейни произведения са „Шпионин“, „Драмарама“, „Непочтената история на Франки Ландау-Банкс“, както и поредицата „Квартетът на Руби Оливър“: „Списъкът на гаджетата“, „Книгата с момчета“, „Картата за съкровище от момчета“ и „Съвсем истинските гаджета“. Може да научите за нея повече на emilylockhart.com, както и в Twitter – @elockhart.